

Oroszországot Európába vezetjük

2023 március 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nehéz feladat, de Jézus is megmondta: Menj be a keskeny kapun!

Putyinnal kiegyezni? Hitlerrel sem lehetett! – ez a rövid summázata azoknak a reakcióknak, amiket akkor kapunk, ha próbáljuk elmagyarázni egy háborúpárti ismerősünknek, hogy a sok-sok további halált elkerülendő?, t?zszünetre volna szükség, ezt követ?en pedig mégiscsak tárgyalásokat kellene folytatni Putyinnal, és kiegyezni vele.

Ilyenkor jönnek azzal, hogy Putyin egy beteg állat, maga a sátán stb. és hogy nem, vele nincs semmiféle alku! Meg azzal, hogy a második világháború idején is sokan voltak (például Neville Chamberlain angol miniszterelnök), akik a kiegyezést, az engedmények politikáját forszírozták Hitlerrel szemben, s lám, a történelem megmutatta, hogy ez mekkora tévedés volt, illetve lett volna, ha megvalósul. Merthogy Hitlerrel szembe kellett szállni, le kellett gy?zni ?t. (Ami sikerült is.)

Ez valóban így van: Hitlerrel valóban nem lehetett kiegyezni. Ám az ebb?l levezetett Putyin-párhuzam hamis. És nem a két vezető emberi kvalitásai közötti különbség miatt. Persze lehet, hogy ezért is, de nem kívánok belemenni Putyin személyes megítélésének parttalan vitájába. Ez ugyanis olyan szinten emocionálissá vált, hogy a racionális érvelések leperegnek még értelmesnek vélt emberek?l is. A világot a jó versus rossz dichotómiájára egyszer?sít? agy mosás (a médián keresztül) abszolút sikeresnek bizonyult. Ha az ember árnyalni próbálja a képet, vizsgálni a szempontokat vagy egyszer?en csak nem elégszik meg – az egyébként semmit meg nem oldó – „?rült és gonosz Putyin” narratívával és ennek papagájszer? ismételtetésével, akkor rögtön oroszbarátnak, putyinistának bélyegzik. És a szellem kényelmét ennyire feladni nem akarókkal, a valóság iránt ennyire érdektelenekkel hatástalan és reménytelen bármilyen józan párbeszéd.

De bármit is gondolunk Putyinról, a helyzetet tekintve sem áll meg a legkevésbé sem a Hitler-párhuzam. Több okból sem. Az első ok, hogy a náci Németországnak nem volt atomfegyvere (abban az időben még senkinek sem volt), a mostani Oroszországnak viszont van. Sok. Ebb?l kifolyólag ha tetszik, ha nem, nem lehet legy?zni. Bármennyire is ragaszkodik valaki, vágyvezérelten, ennek az ellenkez?jéhez. Pontosabban nem lehet úgy legy?zni Oroszországot, hogy bárki is maradjon élvezni, ünnepelni a gy?zelmet. Igen, meg lehet semmisíteni Oroszország városait, kiirtani lakosságának nagy részét – de a válaszcsoport ugyanazt tenné az Egyesült Államokkal és Európával is.

A mai atomarzenálok korában eljutottunk arra a pontra, hogy a Kelet és Nyugat közötti totális háború csakis totális megsemmisüléssel tudna véget érni. Addig nyomkodnák a gombokat (és nem is kellene túl sokat nyomni), amíg sem itt, sem ott nem maradna senki, aki még tudna egyet nyomni. És sem az nem nyer, aki az első nyomja, sem az, aki az utolsót. Mert az elsőre jönne a hasonlóan megsemmisít? erej? válasz, az első és az utolsó között hulló bombák pedig már akkora pusztítást végeznének, hogy az utolsó nem oszt, nem szoroz, bárki is dobja le.

A második ok, hogy Putyin tisztában van vele, hogy a Szovjetunió bukását annak fenntarthatatlansága okozta. Kelet-Európa katonai megszállása irgalmatlanul sok pénzbe került; egész egyszer?en nem érte meg. S?t már a Szovjetunió belül is mindössze két tagköztársaság, Oroszország és Azerbajdzsán (mindkett? nyersanyagokban gazdag) volt úgymond „nyereséges”. Az összes többit dotálni kellett.

A Putyinnal való kiegyezésnek egyáltalán nem egyenes következménye, hogy akkor majd többet és többet akar. Meg hogy Kijev után majd beveszi Budapestet, Bécsset, Párizst, New Yorkot. Ne bohócodjunk már! Ukrajnával sem bír. Bevenni nem tudja, bár legyalulni igen. És a Nyugat a fegyverszállításokkal, az ukrán hadsereg lélegeztet?gépen tartásával pont ezt a lepusztítást, további emberéletek kioltását és infrastruktúrák tönkretételét okozza.

A harmadik ok, amiért nem áll meg a párhuzam, az Hitler hatalomra kerülésének körülményei, okai. Ami pontosan azért következett be, mert az első világháborút követ?en a legy?zött Németországot (és szövetségeseit) az antant, a nyugati hatalmak jól meg akarták büntetni, példát akartak statuálni. Békemegállapodás helyett erőszakos diktátum született. Jóvátétel fizetésére kötelezték, területeket vettek el (Németországtól és Ausztriától is, de a legtöbbet Magyarországtól), megalázták.

Németország azonban magához tért, felfegyverkezett, és revansot akart venni. Esély nem volt a kiegyezésre. Németországnak deklarált célja volt a világtérkép nemcsak gazdasági, hanem földrajzi és társadalmi átrajzolása is. Oroszországnak ilyesmire sem törekvése, sem ereje nincs.

De épp most azzal, hogy a Nyugat egyes vezetői Oroszország teljes legy?zését, sarokba szorítását, megalázását t?zték ki célul (Joe Biden még Putyin elmozdításáról is beszélt), ezzel épp megteremtik azt az állapotot, amelyben Németországot hozták: amikor is nem akar tárgyalni, hanem revansot akar. Nem kellene Oroszországot ilyen helyzetbe hozni, nem lenne jó vége.

A legkevésbé sem kell Putyint szeretni ahhoz, hogy ép ésszel tudjunk gondolkodni. Németország megalázása, az első világháború hibás lezárása egyenesen vezetett a második világháborúhoz. Ugyanígy a Nyugat részéről a vélt erőfölény pozíciójából történő, lekezelő és arrogáns viselkedés, Oroszország geopolitikai érdekeinek semmibevétele és pláne egy keleti NATO-hídállítás ukrajnai létrehozására való törekvés egyértelműen magában hordozott valamilyen orosz válaszlépést. Meg is történt: az eufemisztikus „különleges katonai művelet” hivatalos elnevezést kapta.

De mindenki annak hívja, ami: háborúnak. Aminek meg sem kellett volna történnie, ha az Egyesült Államok, Victoria Nuland tanácsára, majd pedig külügyminiszter-helyettesként de facto az ő vezetésével nem tűzi ki célul Oroszország végérvényes meggyengítését. Pedig hát Németországnál is kiválóan sikerült, mi baj lehet az ötezer atomtöltettel rendelkező Oroszországnál...

Végül is lehet, hogy mégsem akkora tévedés a Hitler-párhuzam. Csakhogy nem a kétségtelenül nagy orosz sovinizta, de pragmatikus Putyinra. Ha sikerülne likvidálni Putyint, ahogy azt Joe Biden is pedzegette, akkor ne legyenek illúzióink: nem egy Amerika-barát, kedélyes, piázgatós haver, nem egy új Jelcin jönne utána. Hanem egy vérszomjas, bosszút akaró, gátlástalan és bármire képes, monomániás despota. Egy Hitler.

A Nyugat egyre jobban löki el magától Oroszországot, így egyre jobban elszalasztja a történelmi lehetőséget arra, hogy Oroszország Európa részeként, ne pedig ellenségeként legyen a világpolitika szereplője. És Európa vakon követi az Egyesült Államokat ezen az úton. Persze rövid távon könnyebb, kényelmesebb ez az út. Beállni a vezérfarkas mögé, és vele együtt viczorogni. Oroszország konszolidálása, Európába integrálása sokkal hosszabb, rögzősebb, fáradságosabb út lenne.

Oroszország a falu bikája, a kocsmai bumburnyák, aki nem tanult meg gyerekkorában késsel-villával enni. De meg kell tanítani. És akkor az ereje a falu szolgálatába állítható. Ő pedig lehiggad és megtalálja a helyét. Nem lesz kezes bárány, mindig egy kicsit nyers és „bunkó” marad. De ha azt érzi, hogy elfogadják, nincs szüksége folyton arra, hogy más módon szerezzen érvényt magának, hogy agresszióval kompenzálja kisebbségi komplexusát. Ahogy az egyénekénél is működik a pszichológia, úgy a társadalmaknál is.

Tényleg hosszú és fáradságos meló. Nehéz elképzelni, ahogy a Hévízen megismert, gazdag, kivagyori oroszok egyszer majd visszafogottabbak, a társadalmi érintkezésben simulékonyabbak lesznek. De valahol el kell kezdeni. Oroszország sosem volt, vélhetően soha nem is lesz alulról építkező, bázisdemokratikus társadalom. Mindig is felülről irányított volt, ez valamifajta zsigeri szükséglete. A szemünk előtt nyílt meg az ablak, jelent meg egy olyan orosz vezetés (Gorbacsovától indulva egészen Putyinig és Lavrovig), amely minden hibája, „bumburnyáksága” mellett zsigeri hajlandóságot, sőt kifejezett törekvést mutatott Oroszország Európába vezetésére. És van is megfelelő társadalmi hitelessége és támogatottsága ahhoz, hogy az orosz társadalom elfogadja ezt és kövesse ezen az úton. Nem szabadna rájuk csapni az ablakot. Inkább vállalni a hosszú, kemény melót, megtanítani a bunkót késsel-villával enni. Nehéz feladat, de Jézus is megmondta: Menj be a keskeny kapun!

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyűlölettről tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
